

дили да подири втори път съюзничеството на най-вѣроломния за епохата съюзникъ — турцитѣ. Измамата била голѣма, но Кантакузенъ успѣлъ. Съ помощта на Смирненския владѣтель Омергъ бегъ, Кантакузенъ влѣзълъ въ решителна битка съ Момчила и съ голѣма мъжа успѣлъ да го разбие предъ стениѣ на Перитория въ 1345 година. Въ неравното сражение Момчилъ падналъ убитъ съ мечъ и знаме въ рѣка.

Узнали за тѣжната кончина и гибельта на Момчиловитѣ бранници при Перитория, останалитѣ негови храбреци дълго отбранявали Ксанти, но най-сетне били принудени да се предадатъ.

Кантакузенъ искалъ да се запази отъ Момчила, но горчиво се измамилъ — причинилъ собствената си смъртъ и гибельта на своята столица. Надъ Константинополъ въ 1453 година избълвалъ огънь топътъ на Урбана и се развѣло знамето на полумесеца. Ордитѣ на Мехмеда II нахълтали въ Балканския полуостровъ, завзели крепости, разсипватъ градове.

Останалъ само спомена за Родопскиятъ Момчилъ войвода въ Тракия и Бѣломорието — тамъ нѣкъде далече въ древния Бистонисъ, или Бору-гьолъ - малкото море въ сушата между Гюмюрджина и Порто-Логосъ. Надъ Бору-гьолъ, при днешното село Ялъмлжкьой се намиратъ скѣднитѣ развалини на ста-